

3/65

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u!

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse sectie van de Vierde Internationale
verschijnt maandelijks 8e jaargang maart 1965

Administratie : Postbus 1625, Amsterdam-C-
Gemeente Giro: Amsterdam P-7185 Abonnementprijs f4,- per jaar

INHOUD VAN DIT NUMMER :

pag.1	De crisis van de socialistische beweging in Nederland	- H. Rubens
pag.3	De CPN en de democratie	- G. v. d. Sluis
pag.6	Congo	- G. Barendregt
pag.8	De regeringscrisis	- H. Rubens
pag.10	De Verenigde Staten na de verkiezingen (3deel-slot) de negerbeweging en de arbeidersbeweging.	- G. Barendregt
pag.12	Maleisië in Z.O. Azië	- Krome
pag.16	Bericht uit de Bouw	- Henk de Vries

DEZE MAAND

Van buitengewoon belang is het congres van de Franse communistische studenten geweest. Er waren felle debatten. Interessante stemmingen. Ingrijpen van de leiding van de Franse communistische partij. Doch het is niet dit alleen wat het congres van deze massa-organisatie zo belangrijk heeft gemaakt. Dat was vooral het onderwerp, of beter de tendens van de debatten; kan er in een communistische beweging (in dit geval die der studenten) sprake zijn van het recht van tendens, van de mogelijkheid en wenselijkheid over te gaan tot het vormen van fracties ?

De Franse communistische studenten vormden al lange tijd een drukmiddel op de PCF om meer discussie toe te staan, om- zoals de Italiaanse communistische jeugd en studenten- te onderzoeken hoe het stalinisme ontstond en hoe het zich kon handhaven. Het blad van de Franse studenten, Clarté, kenmerkte zich door een onafhankelijker toon, en de leiding van de PCF heeft dan ook niets nagelaten om te proberen de redactie van Clarté op alle mogelijke manieren tegen te werken. De algemeen-secretaris van de studentenorganisatie (de UEC) Kahn, was tevens de leider van de pro-Italiaanse vleugel in de UEC. Honderd professoren en lectoren (leden van de PCF) hadden het voordat het congres plaatsvond al voor Clarté opgenomen en de bureaucratische PCF verweten de discussie uit de weg te gaan. Het was duidelijk dat de PCF tot de tegenaanval over zou gaan. Dat is ook gebeurd. En wel vóór het congres al- Eerst liet de PCF door enkele afdelingen protesten aannemen tegen de brief van de professoren en lectoren. Le Monde heeft, nadat het congres was afgelopen, geconstateerd dat het uitgemond is in een volledige overwinning van de partij, dat wil zeggen van de stalinisten. Hun leider, Bernier, werd gekozen tot algemeen-secretaris en de invloed van de pro-Italianen en de andere opposanten, waaronder zich ook pro-Chinezen bevinden, is aanzienlijk verminderd.

Och zal deze "overwinning" de stalinisten in de toekomst opbreken. Want belangrijker dan de stemoverwinning tijdens het congres is het feit dat er enige dagen

DE CRISIS VAN DE SOCIALISTISCHE BEWEGING IN NEDERLAND.

De PvdA wil de toch reeds slappe banden met het NVV en de VARA geheel verbreken. De partij wil zich ontdoen van alles wat maar naar het rode verleden zweemt. Op het zekst gehouden congres van de PvdA hebben wij Suurhoff horen zeggen, dat er vele christelijke en katholieke jongeren zijn, die de drempel van de partij niet willen overschrijden i.v.m. de veronderstelde binding met het NVV en de VARA.

Deze laatste gedreven door een enorm verlies aan leden, (men spreekt van veertigduizend) heeft geen andere keus dan een beroep op de arbeidersbasis te doen om zich teweer te kunnen stellen tegen de aanval van "commerciële zijde". De socialistische arbeiders zijn de laatste maanden in trek bij de VARA. Althans op papier.

Het NVV ondergaat de ernstigste crisis sinds het eind van de oorlog. Na het verdwijnen van H. Korte en P. de Vries enige tijd geleden, hebben J. Lageveen, C. van Wingerden en I. Baart (voorz. metaalbewerkersbond) hun functies neergelegd. Voorzitter Roemers houdt er binnenkort ook mee op en vice-voorzitter A. Kloos heeft te kennen gegeven niets voor het voorzitterschap te voelen. Ten slotte kreeg de nieuwe algemeen secretaris Van Loen een auto-ongeluk en Van Tilburg een hartaanval. Landman, Boon, Berends en Nelemans een viertal tweederangsfiguren vormen de top van het machtige NVV met zijn half miljoen leden en zijn dure nieuwe gebouw, waarin het kennelijk zeer ongezond is.

De opzet van de PvdA-leiding en ook van de NVV-leiders is duidelijk. De eerste tracht zich opnieuw aanvaardbaar te maken voor een coalitie met de burgerlijke partijen en verklaart zich al bij voorbaat bereid tot elk verraad tegenover de arbeiders. De leiders van het NVV die het verbond verlaten maar wel in de politiek blijven, zoals in het bijzonder Roemers en Baart, zijn cynische carrièremakers, voor wier politieke carrière (misschien zelfs wel een ministersteek!) een binding met de vakbeweging uiterst compromittant is op dit moment. Ziedaar de oorzaak van de crisis.

Zelfs een overgens nogal in-de-pas-lopend blad als "Vrij Nederland", dat wel eens wat linkse geluiden laat horen om de flank van de partij naar "links" te dekken, kreeg van Suurhoff een emotionele veeg uit de pan tijdens het congres. De heren verliezen hun controle. Het fiasco van hun loonpolitiek is er evenmin vreemd aan. De partij- en vakbondsleidingen hebben zich door de werkgevers laten kloppen, zuigen en vegen en weten niet meer wat zij nog kunnen verzinnen om de arbeidersbasis tevreden te stellen. De zogenaamde loonexplosie van 1964 was voor hen een teken aan de wand.

Hoe failliet de loonpolitiek van de heren Suurhoff-Roemers is, blijkt uit de volgende uitspraak van Suurhoff op het congres. "Het enige dat de minister van sociale zaken nog kan doen, is ingrijpen als de economische toestand dat vordert en verder een minimumloon bij de wet vaststellen". (Het Vrije Volk van 6 maart jl.) "Als zijn persoonlijke mening gaf hij (Suurhoff) te kennen, dat er momenteel geen reële mogelijkheden meer zijn voor het voeren van een centrale loonpolitiek". (HVV 6-3-65) Sprak hier de toekomstige minister van sociale zaken of de voorzitter van de Partij van de Arbeid?

Wat stellen wij, communisten, de arbeiders tegenover deze ontbinding van de socialistische arbeidersbeweging?

Om te beginnen dient er onderscheid gemaakt te worden tussen het NVV en de PvdA.

Het NVV is een arbeidersorganisatie. De PvdA is een volkomen kleinburgerlijke hervormingspartij zonder arbeiders die bij de komende verkiezingen groter nederlagen tegemoet gaat dan hij in lange tijd heeft geleden. Het is de taak van de communisten, de basis van de PvdA - die de arbeiders van het NVV vormen - te winnen voor het communisme. De arbeiders zijn niet in de PvdA doch vormen bij gebrek aan een aanvaardbaar alternatief de verkiezingsbasis van deze partij. Niet een stom herhalen van de "noodzaak van eenheid van communisten en socialistische arbeiders" maar het bewoonbaar maken van de communistische beweging voor de socialistische arbeiders is het middel om de arbeiders aan de PvdA te ontrukken. Het is alleen via deze weg mogelijk, dat de communistische beweging in dit land tot de massa-beweging van de arbeidersklasse kan worden. Niemand zal willen beweren - met uitzondering van Paus De Groot himself - dat de CPN in zijn huidige gedaante een aanvaardbaar politiek alternatief voor de socialistische arbeiders is. De stalinistische lucht is er nog steeds te snijden. Van ademen kan voor normale mensen geen sprake zijn.

De vorming van een democratische communistische partij door alle anti-stalinistische communisten, die bewoonbaar is voor alle arbeiders, zal grote invloed uitoefenen op het proces van destalinisatie binnen de CPN en zijn periferie, en hij zal bovendien het succes kunnen gaan werken aan het winnen van socialistische arbeiders. Een taak die de CPN niet aankan, door de vele misdaden uit het verleden, die zijn leiders hebben goedgepraat en het regime dat zij tot op dit moment in hun organisatie handhaven. Het alternatief dat de revolutionaire communisten de Nederlandse arbeiders bieden is: het breken van de PvdA en het democratiseren van de communistische beweging, die aanvangt met de stichting van een democratische communistische partij naast de CPN en die zal eindigen met een fusie van alle communistische partijen tot één organisatie: De communistische massa-partij van het Nederlandse proletariaat.

Het zwaartepunt van de activiteiten van de revolutionaire communisten zal thans hoofdzakelijk in de massa-vakbeweging moeten liggen. Het is zaak, dat van de crisis in het NVV maximaal profijt getrokken wordt om ook daar de bureaucratie zo ver mogelijk terug te dringen. Zonder sectarisme zullen de communisten in de vakbeweging tonen dat zij betere woordvoerders en leiders zijn dan de carrièremakende bureaucraten van het slag Hoogers-Baart e.a. Niet de tactiek van de CPN-leiders, die de strijd tegen de bureaucraten in de vakbeweging uit de weg gaan uit angst eruit gezet te worden, is de onze. Op verstandige wijze zal de strijd tegen de vakbonds-bureaucratie recombineerd moeten worden met de strijd voor de verbetering van de loon- en arbeidsvoorwaarden. Geen schablones, maar juist en tijdig reageren. De klassenstrijd ontstaat niet op bevel. Hij kan wel beïnvloed en geleid worden. Ook op dit terrein zal het optreden van de democratische communisten van grote invloed zijn.

Het gaat echter niet om schone theorieën doch om de verwezenlijking van de noodzakelijke voorwaarden voor de grote strijd om de macht met de bourgeoisie in dit land. Hij die niet bereid is te helpen deze voorwaarden te vervullen, blijft een mondrevolutionair. In concreto gaat het erom, of de anti-stalinistische communisten mondrevolutionairen zullen blijven, die niet verder komen dan zich te koesteren in de met veel routine geschreven artikeltjes en hun politieke actieradius laten bepalen door de stalinisten. Laat de huidige crisis in de PvdA en het NVV een aansporing zijn voor alle communisten in dit land om hun discussies over mogelijke onderlinge verschillen voort te zetten in een eenheidsorganisatie. Het zou een belangrijke stap zijn.

H. Lubens.

DE C.P.N. EN DE DEMOCRATIE

In het vorige nummer van De Internationale hebben we aandacht besteed aan de opvattingen van enkele der pro-Chinese groeperingen die in of in de omgeving van de Communistische Partij Nederland werken. Ditmaal willen we enkele recente gebeurtenissen en ervaringen uit de CPN zelf nader belichten.

Allereerst is daar de rede die secretaris H. Hoekstra gehouden heeft voor het partijbestuur der CPN (1). Men herinnert zich dat een van de weinige punten waarin wij de kritiek van De Rode Vlag en Spartacus onderschrijven die is van hun beoordeling der CPN-vakbondspolitiek, die de strijd tegen de NVV-bureaucratie uit de weg gaat en haar gehele NVV-oriëntering ondergeschikt maakt aan het al of niet opgenomen worden van CPN'ers in het NVV en het slagen van loonacties die meestal ook nog op een zeer primitieve en onvoldoehende wijze worden gevoerd. Ook de genoemde rede van Hoekstra onthult dat de CPN niet van plan is als revolutionaire voorhoede in de vakbeweging te fungeren. (Van de schandalige voorlichting van De Waarheid over de rol die het OVB o.a. speelde bij het conflict der Rotterdamse taxichauffeurs gaan we maar geheel voorbij: bij voorbaat staat voor de CPN al vast dat het OVB geen juiste of leidende rol kan spelen; ook niet bij bepaalde lokale conflicten). Hoe beoordeelt Hoekstra de rol van de NVV-onderhandelaars in de metaal? De houding van die onderhandelaars, zo heeft Hoekstra gezegd, 'is te slap geweest'. Dat is alles en omdat de arbeiders in de bedrijven die slapte wel corrigeren, zo valt uit de rede op te maken, komt alles nog best in orde. Immers, de arbeiders voeren de strijd in samenwerking met het NVV vooral met de besturen en bestuurders in het bedrijf en in de plaatselijke

afdeling'. Nu leert de ervaring inderdaad dat vakbondsbestuurders die dichter bij de basis zitten, die dagelijks met de arbeidersklasse in aanraking komen, eerder geneigd zijn 'radicale' uitlatingen te doen dan Roomers, Kloos c.s. die zich openlijk en vrijwillig hebben laten insluiten in de kapitalistische staatsbureaucratie. Dat deze plaatselijke bestuurders in de meeste gevallen door de druk van hun arbeidersleden gedwongen zijn zich een weinig aan te passen bij de eisen der arbeiders, dat komt bij de heer. Hoekstra niet op.

CHROESJTSJOW

De CPN biedt ook nog steeds gelegenheid te over om te constateren dat in haar keuken het liefst de stalinistische gerechten worden bereid. Opperkok De Groot heeft zich al enige malen bijzonder boos gemaakt over de inhoud van de Oosteuropese serie van het blad de Internationale Spectator. Vooral de bijdragen van M.J. Broekmeijer zinnen hem niet. Broekmeijer echter volgt nauwlettend de ontwikkelingen in de Sowjet-Unie en constateert dat de drang naar democratisering en (dus) destalinisatie toeneemt. Zo schreef hij zelfs in dit verband: 'Trotski is 24 jaar geleden in Mexico vermoord, maar zijn invloed is thans groter dan wellicht ooit tevoren'. (2) En in hetzelfde artikel houdt Broekmeijer ernstig rekening met de mogelijkheid dat Chroesjtsjow, indien hij niet voldoende zou meeëvoluëren met de destalinisatievloed 'waarvoor hij indertijd zelf de sluizen heeft helpen openen' overspoeld zou worden.

Een speciaal Chroesjtsjownummer van de Spectator (3) geeft Broekmeijer, die de tijd zelfs rijp lijkt voor een algehele herziening van de 'trotskistenprocessen', gelegenheid om nader in

te gaan op zijn voor Chroesjtsjovs val gedane voorspelling. Dit alles heeft uiteraard de woede opgewekt van de hoofdredacteur van De Waarheid, Joop Wolff. Niet alleen wordt Broekmeijer 'één van de meest reactionaire exponenten van de Nederlandse staatsbureaucratie' genoemd (4), nee Broekmeijer 'praat over een "evolutie" die niet bestaat'. De evolutie waar Broekmeijer het voortdurend over heeft is de destalinisatie, die hij terecht als een van de belangrijkste processen in de arbeidersstaten ziet. Wolff ontkent dus dat deze plaats vindt en schuift Broekmeijer dus maar in de schoenen dat deze eigenlijk het herstel van het kapitalisme in de Sowjet-Unie wil. Dit is nog steeds de wijze van debatteren van de stalinistische Waarheid!!

Zelfs in de Franse Communistische Partij zit meer beweging. Het blad van de Franse CP, L'Humanité, heeft een brief gepubliceerd waarin honderd communistische intellectuelen (lid van de CP) in het conflict tussen de Franse communistische studenten (UFC) en de Franse CP stelling kiezen voor de studenten. In hun brief aan Waldeck Rochet merken de intellectuelen (professoren, assistenten etc.) op dat bepaalde moeilijkheden opgelost of vermeden hadden kunnen worden als er vroeger in de partij een discussie was toegestaan (5). De studenten zelf eisen in hun blad Clarté herstel van de situatie, zoals die ten tijde van Lenin bestond toen er van een monolithisme geen sprake was. De studenten wijzen er op dat er nooit sprake van was dat de communistische leiders gekozen werden met de stemmen van allen (zelfs Lenin niet); Stalin wordt verweten 'ieder debat verhinderd' te hebben. Het politiek bureau van de Franse CP heeft inmiddels geantwoord, weliswaar op een volkomen bureaucratische manier, maar toch zodanig dat voor iedere Franse

communist duidelijk is dat er ernstige meningsverschillen zijn binnen de partij over de partijdemocratie.

De Nederlandse CP houdt zich ook met de democratie bezig, met de burgerlijke democratie wel te verstaan die - Bakker, Boekstra en De Grootworden niet moe dit steeds weer te verklaren - met steun van de arbeidersbeweging zo belangrijk 'uitgebreid' kan worden. Ook moet deze (burgerlijke) democratie - zo lezen we bijna dagelijks in De Waarheid - verdedigd worden tegen de aanvallen van rechts. Dat de CPN hierbij ieder revolutionair perspectief heeft verloren is wel duidelijk. Onlangs is De Waarheid veroordeeld in een proces dat de na de oorlog wegens verraad ter dood veroordeelde L'Cluse had aangespannen tegen het communistische dagblad. We veronderstellen het proces als bekend (er is ook in de burgerlijke pers melding van gemaakt), maar vestigen de aandacht op het Waarheid-commentaar na de veroordeling. (De rechter had nota bene toegegeven dat de door De Waarheid vermelde feiten juist waren!). In plaats van duidelijk te maken dat een dergelijke veroordeling juist mogelijk is onder een burgerlijke democratie met een klasse-justitie die er vaak maar al te zeer belang bij heeft het verzet en de oorlog te vergeten, meldt De Waarheid dat de uitspraak van de Amsterdamse rechtbank niet alleen van belang is voor De Waarheid maar voor de hele democratie. (6) De CPN als krampachtig pleitbezorger en voornaamste verdediger van de burgerlijke democratie ook daar waar zij zo openlijk arbeidsvijandig te werk gaat; een fraaie rol!

Nog wat uitvoeriger, en mondeling werd men over de opvattingen van de CPN over de burgerlijke democratie voorgelicht, tijdens een voordracht die Joop Wolff hield in Amsterdam. (7) Zeker, de spreker verkoos de socialistische boven de burgerlijke democratie, maar voor de rest was zijn

inleiding een mengeling van reformistische illusies en een CPN-verkiezingspeechje. Zo vroeg de spreker zich af welke weg naar het socialisme gekozen moest worden: die welke loopt via 'een uitbreiding van de democratie in Nederland' of door middel van 'uitholling, afbraak en vernietiging van de burgerlijke democratie'. De CPN-aanhang werd 'gerustgesteld': de Nederlandse 'communisten' hadden gekozen voor de eerste methode, al was het natuurlijk wel zo 'dat het niet alleen van ons (de CPN) afhing'. Over de jaren na 1917 in de Sowjet-Unie onthulde de heer Wolff voorts dat er toen 'mistappen en grote fouten' gemaakt waren (welke vertelde hij niet) en dat deze om een 'ernstige analyse' vreegen, ze zouden 'nader bestudeerd' moeten worden. Zover is dan eindelijk de CPN gekomen: nadat bijna het gehele kader van oude bolsjewiki is uitgeroeid en iedere vorm van oppositie door fysieke terreur in de jaren dertig is geliquideerd komt Joop Wolff (met de mond tenminste) op voor een 'ernstige analyse'. We zijn benieuwd.

Enige discussianten die zich op een min of meer Leninistisch standpunt stelden (die indruk kregen we althans) vielen Wolff fel aan en verweeten hem terecht een Mensjewistisch standpunt, o.a. omdat hij de 'fouten' probeerde te verklaren uit het ontbreken van een langdurige burgerlijke democratie in de Sowjet-Unie vóór het slagen van de Oktober-revolutie. Toen een van de discussianten bovendien nog volkomen zakelijk Lenins Staat en Revolutie, waarin de houding die een communist dient in te nemen tegenover de burgerlijke democratie zo voortreffelijk beschreven wordt, ter sprake bracht, kwam de heer Wolff niet veel verder dan de verzekering dat er in de wereldsituatie zo veel veranderd was. Het was, al met al, een wat armzalige vertoning die de CPN-theoretici ons be-

reidden. Maar de verdiende lof is niet uitbleven. Een verslaggever van het katholieke weekblad De Nieuwe Linie heeft de inleiding ook aangehoord en in zijn verslag wordt de heer Wolff voorgesteld als de verstandige en redelijke communist die zich terecht gedistancieerd had van de discussianten die hem van links geattaqueerd hadden. Men wordt door de man van De Nieuwe Linie een ouderwetse linkse fraseologie verweten en, (hoe volkomen past dit eigenlijk in het straatje van De Waarheid!) maar meteen het etiket 'trotskist' opgespeld. Zo komt het wonderlijke eenheidsfront tussen 'communisten' en 'progressieve rooms-katholieke intellectuelen' in Nederland tot stand. (8)

En in een samenvatting in De Waarheid (9) van Joop Wolff komt men over die kritische vragenstellers niet veel meer te weten dan dat ze 'verstarde posities' innemen en 'verouderde, beter gezegd verroeste opvattingen, die in de arbeidersbeweging al overwonnen zijn' hebben. Dat de CPN een dergelijke lezingenserie van vier avonden heeft georganiseerd is natuurlijk uitstekend, ze was er trouwens wel toe gedwongen omdat de belangstelling voor het marxisme ook in ons land groeiende is. De CPN ontzegt echter iedereen die niet lid van die partij is het recht zich marxist te noemen. En juist op deze vier avonden bleek de CPN een soort 'marxisme' te propageren dat van al haar revolutionaire bestanddelen ontdaan is. Een onmogelijkheid natuurlijk, maar Joop Wolff, Marcus Bakker en de anderen liet men de krachttoer verrichten. Ze struïelden uiteraard; tijdens de discussies vooral werd dat duidelijk. En we twijfelen er niet aan of velen hebben de acrobatische toeren van de CPN-elite op hun juiste waarde geschat.

G.v.d. Sluis.

(Zie voor de voetnoten: volgende pagina.)

- (1) De Waarheid, 11 februari 1965.
- (2) Internationale Spectator, 22 oktober 1964.
- (3) Internationale Spectator, 22 januari 1965.
- (4) De Waarheid, 11 februari 1965.
- (5) Le Monde, 16 februari 1965.
- (6) De Waarheid, 26 januari 1965.
- (7) Georganiseerd door Politiek en Cultuur, Kontrast en Pericles; de CPN heeft steeds geweigerd mee te doen aan de discussie over onderwerpen die van belang zijn voor de arbeidersbeweging, georganiseerd door het ISSS. Het feit dat de SWP en Vierde Internationale hiervoor ook waren uitgenodigd lag ten grondslag aan de CPN-weigering!
- (8) De Nieuwe Linie, 20 februari 1965.
- (9) De Waarheid, 20 februari 1965.

NOOT VAN DE REDACTIE: Om de eventuele indruk weg te nemen dat deze hele lezingencyclus van geen betekenis zou zijn, moet erop gewezen dat met name op de 3e avond - waar Ger Verrips sprak over "Marx en de managers" - een goede analyse werd gegeven van de structuur van het monopolie-kapitalisme. Doch wat op deze avond weer trof: was de opvallende tegenstelling tussen het juiste beeld van de onrustbarende toenemende allesomvattende macht der monopolies enerzijds en de volstrekt machteloze en onhoudbare politieke konklusie anderzijds: democratische kontrôle op de monopolies. En dat terwijl de burgerlijke parlementaire democratie steeds meer ondermijnd wordt.

CONGO

Nu zelfs een aantal burgerlijke kranten - o.a. Le Monde - onthullende feiten hebben gegeven over de beestachtige moordlust en de wreedheden der zeer goed betaalde Europese huurlingen en de Belgische para's bij de imperialistische aanval op het revolutionaire bolwerk Stanleystad, die zogenaamde "humanitaire" actie zullen wij hier alleen ingaan op de betekenis van deze agressie.

Congo is op het ogenblik de centrale Afrikaanse arena waar de Afrikaanse revolutie en het imperialisme een beslissende krachtmeting zijn aangegaan. Beslissend niet alleen voor Congo zelf, maar voor heel Afrika. Zo zal het doorzetten van de sociale revolutie, waar de leider der uiterst linkse vleugel Pierre Mulele nu de duidelijkste uitdrukking van is, b.v. doorslaggevend zijn voor de strijd in Angola. De basis zal dan ontnomen zijn aan de innige samenwerking tussen Tsjombe en de zetbaas van het Amerikaanse imperialisme, Holden Roberto, die de guerilla in Noord-Angola staakte en troepen leverde aan de regering te Leopoldville teneinde de revolutionaire beweging te kunnen neerslaan (iets waar nu de Prawda, 16-12-'64, ook achter gekomen is). Hierdoor zal de MPLA alle revolutionaire krachten kunnen verenigen en niet meer van het verderaf gelegen Congo-Brazzaville uit hoeven te opereren. Dat laatste land zal daardoor geïnspireerd worden zijn ontwikkeling naar links sneller voort te zetten, zonder voortdurend vanuit Leopoldville bedreigd te hoeven te worden. Zo zal ook een grote stap zijn gedaan in het doorbreken van het isolement der Zuid-Afrikaanse revolutie. Den overwinning in Congo zal de enigszins teruggedrongen beweging naar links in Soedan weer nieuwe impulsen geven, en haar weerklank ongetwijfeld vinden in heel Oost-Afrika en niet alleen in Zanzibar.

Zij zal ook de stagnatie kunnen doorbreken van de Organisatie van het Verenigde Afrika, dat nu, beheerst door burgerlijke regimes, niets doet voor de revolutie in de Portugese koloniën, Zuid-Rhodesië en Zuid-Afrika en niets beters weet te doen dan te bemiddelen tussen de revolutie en de contrarevolutie in Congo (te Nairobi in Kenya onder het toezien van Kenyatta.)

Het slagen van de revolutie in Congo kan voor Afrika in historische betekenis alleen nog maar worden overtroffen door de Zuid-Afrikaanse revolutie (hoogst ontwikkeld massaal industrieel proletariaat van Afrika) en die in Nigerië (met zijn tussen de 40 á 50 miljoen inwoners). Ziet het imperialisme kans de Congolese revolutie tijdelijk neer te slaan, dan zou dat het tempo van de hele Afrikaanse revolutie kunnen vertragen.

Direct na het echec van het Belgische imperialisme heeft het Amerikaanse imperialisme onafgebroken pogingen in het werk gesteld om de winstgevende plaats van de Belgen over te nemen. Zowel economisch, politiek als militair wilde Washington het gedeeltelijke en gevaarlijke vacuum opvullen. En dat geschiedde met VN-vermomming heel aardig; vooral op economisch gebied, waar de Amerikanen in korte tijd meer dan 60% van de afzetmarkt wisten te veroveren. Interessant is daarbij dat zij in hun economische zog Duitse kapitalisten meevoerden, die overal in Afrika goed weten te verdienen, geholpen door het feit dat zij officieel geen koloniën bezitten.

Washington brak het verzet van de Belgische ondernemers die ongaarne de gulzige Amerikaanse collega's toelieten aan de rijke neokoloniale dis. Het kwam echter voor een veel ernstiger en gevaarlijker hinderpaal te staan, daarna: de hernieuwde Congolese revolutie die met Lumumba tijdelijk was neergeslagen. En hier wordt nu een aanval tegen ingezet als nooit tevoren. Ditmaal door Washington en Brussel broederlijk tezamen.

Men wenst de verovering in Congo niet zonder strijd prijs te geven en wil tegelijkertijd een les uitdelen voor heel Afrika: een tot hier en niet verder. De aanval wordt op alle fronten ingezet. Adoela werd eerst vervangen door de hardere Tsjombe. De militaire hulp werd uitgebreid; nieuwe huursoldaten werden opgeleid; veel gedaan om het door en door corrupte en wankle regime te Leopoldville overeind te houden. Vanuit Leopoldville werden succesvolle moordaanslagen gepleegd op leidende figuren in Brazzaville, ten einde Congo-Brazzaville te intimideren en van zijn steun aan de Congolese en Angolese revolutie af te houden. Pogingen werden aangewend om in Soedan de beweging naar links terug te dringen. Druk wordt uitgeoefend op alle Afrikaanse regeringen. Slechts enkele landen hebben daarmede om de "rebellens" direct te steunen en daarmee door te gaan: Algerije, Egypte en Congo-Brazzaville. Een aantal burgerlijke regeringen ging zover, hecht verbonden met het imperialisme als ze zijn, de aanval op Stanleyville goed te keuren: Nigerië, Liberië, Ivoorkust, Senegal e.a. En de "gematigde" regimes, die de aanval afkeurden (voor hun fatsoen) gingen toch door de knieën, op het punt van het imperialistische (Amerikaans-Belgische) voorstel tot "Nationale verzoening".

Dit voorstel werd door Spaak en de Amerikaanse ambassadeur aan Tsjombe gedaan bij zijn bezoek aan Brussel. Een alleen militaire aanpak schoon immers niet erg hoopvol. Door verzoeningspogingen wilde men de revolutionaire beweging scheuren en zo dodelijk verzwakken. De mogelijkheid daartoe was en is reëel, aangezien Somalië en Gbenye zich bereid hebben verklaard met Adoela aan de conferentietafel te gaan zitten en samen te werken. Tsjombe weigerde, vohardend in zijn puur militaire onderdrukingspolitiek. Hij ging daarna steun zoeken bij Italiaanse, Franse en Duitse kapitalisten, om iets minder afhankelijk te komen te staan tegenover het Amerikaanse en Belgische imperialisme.

Vervolg op pagina 9

DE REGERINGSCRISIS

Op het moment dat wij dit schrijven is de regering Marijnen na zijn zoveelste uitglij nog niet op de been. Informatuur Schmelzer is druk aan het informeren. Ofschoon hier en daar gesproken is over een niet-politieke oorzaak voor de val van het kabinet kan men zich in werkelijkheid geen politieke reden voorstellen. Het struikelblok was de commerciële televisie. Of beter gezegd de latente crisis (want ook in 1963 werd de televisie niet geregeld) kwam tot een breekpunt toen de groot-burgerlijke elementen botsten op de kleinburgerlijke in de regeringspartijen. "Er is geen schuldige partij aan te wijzen" zo kon men in de kranten lezen.

Neen, inderdaad. De KVP is niet minder of meer schuldig dan de ARP en de VVD niet meer of minder dan de CHU. De scheidslijn tussen "schuldig" en "onschuldig" loopt niet tussen de partijen, maar binnen de partijen tussen de grote en de kleine luiden van de zuilen en zuiltjes.

De grote kapitalisten, bankiers en cinders in de OTEM (Veegens) de VAT (financiersclub van de TROS. Zie de Volkskrant van 1-3-'65) en TER (Pierson financiersorgaan van de TNV. Zie hetzelfde blad) hebben op luide toon hun eisen gesteld. Zij willen 18 uur zendtijd. De zuilen hebben ieder slechts 11 per week. Waar zouden de commerciële-tv-broeders aan gedacht hebben, denkt u? De katholieke kapitalisten willen wel aardig blijven voor Van Doorn (voorzitter van de KRO) en de christelijke uitbuiters mogen Mr. Hoosjen (voorzitter NCHV en van de MRU) ook wel naar de jongens willen wat verdienen.

In de week van de kabinetscrisis zijn toevallig de cijfers gepubliceerd van de opbrengst van de commerciële televisie in Engeland. Hier volgen zij:

In het vierde kwartaal 1964 werd in Engeland bruto ontvangen aan reclame-televisie het lieve bedrag van 312,000.000 gulden of wel 3,400.000 per dag. Met deze bedragen in het achterhoofd hebben de bankiers, Marijnen en de zijnen het bos in gestuurd. Men ziet, het is de meest politieke zaak die er bestaat. Wij hebben duidelijk te maken met een aanval van rechts. In de burgerlijke partijen is overgens een zware strijd aan de gang. De anti's schijnen zich te gaan verzetten tegen een lijmen van de coalitie. Neden? De MRC van 5 maart jl. geeft het antwoord: "De ARP zoekt toenadering tot de PvdA omdat zij achteruitgang meent waar te nemen van haar ahang in arbeiderskringen".

Hoe de kaarten zullen komen te liggen in het kabinet is voor de arbeidersklasse op dit moment van ondergeschikte betekenis. Wel is het noodzakelijk dat alle arbeidersorganisaties zich fel verzetten tegen de invoering van de commerciële televisie. Het zijn immers de arbeiders die de miljoenenwinsten betalen, van de reclanemakers. Het zijn in de eerste plaats de arbeidersvrouwen en mannen die door de indringende televisiereclame beetgenomen worden.

Mevr. Van Someren Downer van de VVD, een bepaald niet ongewiekste tante, heeft in de Kamer voorgesteld één televisie-net te geven aan de confessionelen en één aan de anderen. Het betekent, dat de stem van de arbeiders, hoe beroerd die op dit moment ook door de VARA wordt uitgezonden, helemaal uitgeschakeld wordt.

De zuilenklik in Hilversum is nu echt niet iets waarvan men onderste boven kan zijn. De zuilendictatortjes met Jan Broeksz van de VARA voorop zijn miezige mannetjes die hun stoel slechts te danken hebben aan stevige ellebogen, een AJC- of Kajottersverleden. Aan commerciële radio en televisie is evermin gebrek als men denkt aan al de ochtend-opehingen, ochtendwijdingen, avondwijdingen-

gen of de luffe verhaaltjes die tot de "zeer gewaarde luisteraar" worden gericht. Het zijn grote firma's die tijdens die uitzendingen aan het woord zijn. Dat noemt men echter "de culturele en religieuze stromingen in ons volk". Toch wensen wij geen partij te kiezen voor "een open bestel". Wij kiezen voor een radio- en televisie-bestel waarin de arbeidersklasse als grootste deel van het volk de meeste zendtijd krijgt.

Aan alle arbeidersorganisaties groot of klein dient zendtijd ter beschikking gesteld te worden. Uitzendingen ook die niet door arbeidersorganisaties verzorgt worden mogen niet misbruikt worden voor reclame voor industriële producten. Een radio- en televisie-bestel moet er komen, dat een afspiegeling is van de klasseverhoudingen in het Nederlandse volk. Het wordt tijd dat de arbeiderspartijen deze eis in hun programma's opnemen.

De PvdA dient zich te ontdoen van de voorstanders van de commerciële televisie die hij in zijn gelederen heeft. De PvdA dient zich uit te spreken voor zendtijd voor de CPN, de andere arbeiderspartijen en de vakbonden. Als de huidige regeringscrisis dit resultaat zou opleveren dan zou hij toch nog ergens voor de arbeiders voordeel opleveren.

H. Rubens.

.....
Vervolg van pagina 7

Laatsgenoemde machten hebben dan ook weer het oog laten vallen op Adoela, als gewilliger uitvoerder van een meer soepele, een meer politieke aanpak. Dit bovengescreven offensief, is pas goed te begrijpen als men de sociale verdieping van de Congolese revolutie volgt en zich niet blind staart op de zwakheden en illusies van leiders als Gbenye en Soumaliot.

De CRL (Nationale Raad van de Bevrijding) schrijft o.a. in haar program:

"Het gaat niet om een vervanging van de één door de ander (in de regering), maar om een kwalitatieve verandering van de structuren en opvattingen op economisch, politiek en sociaal gebied. Een nieuwe "nationale verzoening", die de huidige structuren en de greep van de buitenlandse maatschappijen op de rijkdommen van het land, zou laten wat ze zijn, ook met andere mensen in de regering, zou de onderdrukking, de ellende en het verval (alleen) langer laten voortduren"....."De socialistische ervaring, aangepast aan de omstandigheden van ons land, is de zekere weg van de ontwikkeling, voor onze werkende massa's!"

G. Barendregt.

+++ + + + +

.....
LEEST ONZE PUBLICATIONS

1. Overgangsprogram van de Vierde Internationale f0,50
2. De Vierde Internationale. Wat zij is. Wat zij wil. f0,50
door M. Pablo (ned. tekst)
3. The Arab Revolution (Engelse tekst) f0,50
4. Enige licht beschadigde exemplaren van Leo Trotsky's
"Las nuh" (1932), over het opkomend fascisme..... f2,50

De negerbeweging en de arbeidersbeweging.

Wat zijn nu, tegen de achtergrond van deze verhoudingen en ontwikkelingen, de perspectieven van de klassenstrijd? In de blanke sector heerst zowel op vakbonds als op politiek niveau nog steeds stagnatie. De Communistische Partij en de militante SWP (Socialistische Arbeiderspartij) zijn zeer klein. Beweging is er voornamelijk te bespeuren onder de jongeren: de studenten en andere jongeren, die zowel op hun eigen terrein als op dat van de negerbeweging actief zijn.

De enige massale dynamische factor is de negerbeweging, die een betrekkelijk eenzaam voorhoedegevecht levert, zonder de steun van de blanke vakbeweging. Door het langdurige verraad van de kant van de blanke vakbeweging en een deel van links en de geringe afmetingen van die socialistische bewegingen die wel enige concrete solidariteit opbrachten, is het niet verbazingwekkend dat het radicaliseringsproces der negerbeweging nationalistische vormen aanneemt. En wel het sterkst in het meer ontwikkelde, meer geproletariseerde Noorden.

De strijd voor gelijkstelling in het Zuiden heeft zo nu en dan ook wel gewapende vormen aangenomen: gewapend verzet tegen Ku Klux Klan en verdere terreur in Monroe (North Carolina) onder leiding van Robert F. Williams, die naar Cuba moest vluchten, en later van een afdeling van de houtbewerkers der AFL-CIO in Laurel (Mississippi). Zij wordt echter over het geheel genomen nog beheerst door kleinburgelijke pacifistische leiders als Martin Luther King. De eisen gaan voorlopig niet verder dan juridische gelijkstelling (praktisch stemrecht enz.) en desegregatie (toelating tot scholen, openbare gelegenheden e.d.). Deze strijd verscherpt zich niettemin door het toenemende racistisch en bloedig terrorisme tegen de negerbevrijding. En zij stimuleert de strijd in het Noorden. En andersom.

In het Noorden met als centrum de uitgestrekte achterbuurten van Manhattan heeft de beginnende negerrevolutie een duidelijker sociaal-economisch karakter gekregen. (Wij volstaan hier met enkele vluchtige notities en hopen later gedetailleerder op de verschillende bewegingen in te gaan).

De Freedom Now Party heeft nog wel geen duidelijk uitgewerkt program, doch heeft een progressieve politieke oriëntering, uitgaande van een breuk met de kleinburgelijke leiders van de NAACP tot en met dominee Luther King toe die aan de bourgeois leiband der Democratische Partij blijven lopen. Zij heeft met bescheiden resultaten aan de verkiezingen deelgenomen in Michigan (= 1900 stemmen) en gaat onverdroten verder.

Radicaler is de Black Muslim beweging en in het bijzonder de vleugel die onder leiding van Malcolm X dit jaar zich afscheidde, om tot dynamische politieke actie over te kunnen gaan. Malcolm X heeft zijn meer religieuze organisatie met moskeeën enz. en daarnaast een politieke beweging de Organisation for Afro-American Unity (OAAU). De Muslim beweging begon oorspronkelijk betrekkelijk chauvinistisch met de totale verwerping van de blanke maatschappij en cultuur zonder meer. De OAAU heeft echter in het kader van de koloniale, sociale revolutie, een internationalistische, scherp anti-imperialistische oriëntering ontwikkeld, die daarmee tegelijk anti-kapitalistisch is.

Wat de separatistische tendens in deze beweging betreft, herhalen we hier wat al eerder in De Internationale gesteld is: de negermassabeweging (de beweging van Malcolm X is in feite een plebeïsche beweging) zal zelf moeten uitmaken of zij voor de negers een afzonderlijke socialistische staat wil stichten of zich direct integreren in de blanke massabeweging, op weg naar volledige bevrijding,

naar een socialistische Verenigde Staten waar gelijkheid van alle rassen bestaat. Het laatste zagen wij liever; maar het zou van belachelijke hoogmoed en onbegrip getuigen, deze uiterste linkervleugel en de negerbeweging in het algemeen een proletarische rasseneenheidsbeweging en integratie als doel te gaan voorschrijven en dat terwijl de AFL-CIO-leiding en een groot deel der blanke vakbondsarbeiders zich verzetten tegen de volledige gelijkstelling der negers, uit angst voor de verzwakking van hun positie op de arbeidsmarkt. Wij zullen vertrouwen moeten hebben in het vermogen van de negermassa's in de loop van hun klassestrijd steeds beter inzicht te verwerven in de structuur van de kapitalistische maatschappij; een inzicht dat, uit zal monden in het revolutionaire bewustzijn dat ras- en klasse-onderdrukking en -exploitatie onverbrekkelijk met elkaar verbonden zijn, en dat dus het Amerikaanse kapitalisme geheel vernietigd zal moeten worden om volledige negerbevrijding mogelijk te maken.

Gezien de reuzensprongen die de negerbeweging in zeer korte tijd al gemaakt heeft in het kader der internationale, koloniale revolutie, is er alle reden tot optimisme.

Het is de taak van de linkervleugel der blanke arbeidersbeweging, de negerstrijd overal volledig te steunen; en in het bijzonder de Freedom Now Party en de OAAU, ter voorbereiding van een socialistische negermassapartij. Tegelijkertijd zal er ernst gemaakt moeten worden met de voorbereidingen tot de oprichting van een blanke arbeidersmassapartij, die met die negerpartij een proletarisch eenheidsfront zal moeten vormen. Een zeer zware opgave! Het ziet er naar uit dat de blanke vakbondsarbeiders voor een hele tijd nog politiek uiterst moeilijk te benaderen zullen zijn, als relatief geprivilegieerd eiland in een steeds aangroeiende zee van zwarte en blanke werkelozen en paupers'. Bijzondere moeite zal daarom moeten worden gedaan laatstgenoemde blanke lagen politiek te activeren en te organiseren. Het gelukkige initiatief van gezamenlijke blank-zwarte werkelozenemonstaties is al enige tijd geleden genomen. De dynamische acties der Harlem-negers -huurstakingen o.d.- tegen de bezitters van hun volstrekt verwaarloosde, allersmerigste krotwijken, die schrikbarend hoge huren eisen, zouden door blanken die in soortgelijke omstandigheden leven, kunnen worden nagevolgd en liefst weer in samenwerking. En dergelijke acties kunnen over allerlei andere sociaal-economische terreinen worden uitgebreid.

Het is niet nodig op een grote crisis te wachten. De stinkende beerput van het late neergaande Amerikaanse kapitalisme levert nu al voldoende brandstof om de negerpaupermassa's en de blanke werkelozen en paupers bijeen te brengen, op basis van concrete, scherp omlijnde stukken strijd voor de ernstigste noden. Als de nog gapende kloof tussen de rassen zo enigszins zal kunnen worden gedempt, als de massa's hun eigen partij(en) verder leren ontwikkelen, zal een nieuwe fase der klassestrijd in kunnen gaan: de massale, verenigde, directe, programmatische aanval op de kernen van het hoofdbolwerk van het wereldkapitalisme en imperialisme.

De negerbeweging zal de geschiedenis ingaan als de voorhoede die de eerste fase - het weer ontwakken der Noord-Amerikaanse massa's - heeft ingeluid.

G. Barendregt.

STEUNT ONS PERSFONDS :

MALEISIË IN ZUID-OOST AZIË

De voornaamste factoren waartoe het probleem Maleisië in wezen terugggebracht moet worden zijn nog steeds dezelfde: Het Engelse Imperialisme samen met de Maleise feudale en burgerlijke lagen en de Chinese bourgeoisie van Malakka en Singapore én het Amerikaanse Imperialisme op de achtergrond, tegenover de Zuidoostaziatische Revolutie; in Vietnam, Laos allereerst en afgeremd en misvormd door de bonapartistisch geleide bourgeoisie in Indonesië.

Het Imperialisme heeft rondom de Arbeidersstaten, met name de Sowjet-Unie en China, Noord-Vietnam en Noord-Korea een kordon van militaire bases en bondgenootschappen met zeer conservatieve en reaktionaire regimes getrokken. In Azië loopt die keten van Turkije over Iran, Pakistan, Thailand, Maleisië, Zuid-Vietnam, de Filipijnen, Zuid-Korea naar Japan. Het zg. neutrale India heeft zich, met zijn toenemend anticommunistische politiek van de laatste jaren, daar vrijwillig bij aangesloten. In deze indrukwekkende reeks, die overigens niet overal even solide is, want zelfs Pakistan en Turkije ontwikkelden een wat "onafhankelijker" buitenlandse politiek, is Maleisië maar een heel bescheiden landje met een zeer klein bevolkingstal van ongeveer tien miljoen.

De bekende bodemschatten en kulturen (tin rubber enz.) en het vele geïnvesteerde Engelse kapitaal, zijn echter een belangrijke faktor voor het Imperialisme. En minstens even belangrijk is de strategische waarde van dit gebied, op het vasteland van Z.O. Azië tegenover Indonesië.

Hoe staat het er namelijk voor met de omgeving?

ZUID-VIETNAM hebben vele burgerlijke waarnemers in de Verenigde Staten en nog meer daarbuiten, reeds opgegeven. En Laos ook; tot op zekere hoogte. Met zeer zwakke, economisch weinig ontwikkelde CAMBODJA dwaalt onder de druk van de ontwikkelingen steeds verder af van de neutralistische weg. Sihanouk heeft geen andere keus, dan zich zo snel mogelijk op de toekomstige verhoudingen voor te bereiden.

BURMA heeft maatschappelijk een zekere verwantschap aan Indonesië. Het historische verschil is o.a. dat in Burma het koloniale kapitalisme een grondiger opruiming heeft gehouden onder de oude prekapitalistische sociale structuren. Het heeft een zeer zwakke bourgeoisie die het Burmese chauvinisme en het Bouddhisme gebruikt, gebruiken meest, tegen de Indiase klasse van grote en kleine handelaars om zichzelf beter te handhaven. Ook zijn er onvoldoende snel exploitabele rijkdommen om met behulp van het Imperialisme een nationaal economische (industriële) ontwikkeling gaande te maken à la India, met een staatskapitalistische sektor. Bij het failliet van de burgerlijke politieke partijen tegenover deze economische problemen, heeft in maart 1962 een aantal kleinburgerlijke militaire leiders de macht in handen genomen. Om een basis in de massa te vinden en enige ontwikkeling mogelijk te maken, zijn deze het "Egyptische" pad op gegaan: Van bureaucratisch staats-socialisme van bovenaf. Op basis van de Wet op de Nationalisatie van Ondernemingen (19-10-63) worden eerst genationaliseerd: alle sigarettenfabrieken (20-10-63), de parelvissersrij en de kulturen (16-8-63), de Burmese Economische Ontwikkelings Maatschappij en zijn 4 dochterondernemingen (17-9-63), het Instituut voor Defensie Diensten en 5 ermee verbonden zaken (28-9-63), d. groothandel, warenhuizen, coöperatieve winkels in voedings-

middelen, textiel en 14 categorieën van algemeen gangbare handelswaren (19-3-64 en 9-4-64), de buitenlandse handel (1-4-64) en later de banken. Het is duidelijk, dat Burma zo steeds minder aantrekkelijk voor het Imperialisme wordt.

Heel anders is het met THAILAND gesteld (25.000.000 inwoners).

Met de Filipijnen samen vormt het de Aziatische spil van het imperialistische ZOAVO-Pact. Als bufferstaat tussen Franse en Engelse kolonies in, heeft het nooit formele overheersing gekend, maar daarmee tegelijkertijd ook niet de stimulansen van de anti-imperialistische massa-strijd. Op basis van de hoge vruchtbaarheid van de grond en de hoge rijstproductie hebben zich parasitaire feodale en compradorenlagen kunnen handhaven. In de laatste fase met behulp van een militaire diktatuur van Thboel Songkran en Sarit en (nog weer recenter) van steun van het Amerikaanse Imperialisme. Die steun is echter niet formidabel en de economische ontwikkelingsmogelijkheden blijven onder het bestaande corrupte regime zeer beperkt.

Actieve politieke oppositie op grote schaal is er nog niet te bespeuren. Wel is het duidelijk, dat de scherp gecontroleerde Chinese minderheid van grote omvang (300.000), de "middenstand", voor het regime steeds onbetrouwbaarder wordt. Over toekomstige politieke ontwikkelingen van de Thai-massa's is moeilijk iets te voorspellen. Door een deskundige waarnemer is in 1963/64 het vermoeden uitgesproken dat er wel eens verrassend snel het een en ander in beweging kan komen, wanneer het diktatoriale deksel van de vreselijke Thailandse boerenpo wordt afge-
ligt.

INDONESIË is voor het Imperialisme steeds minder solide geworden. Tegen deze achtergrond krijgt het behoud van het "stabiele" Maleisië gelegen op een strategisch punt tussen de Grote- en de Indische Oceaan voor het Imperialisme een bijzondere betekenis. Zozeer bij voorbeeld, dat het Amerikaanse Imperialisme het ervoor over heeft, met het stopzetten van een groot deel van zijn steun aan Indonesië, de vriendschappelijke relaties met de Indonesische bourgeoisie, bijna te verbreken.

Reeds eerder werd er in dit blad op gewezen, dat de "stabiliteit" van Malakka gelegen is in de mogelijkheid de Maleise en Chinese bevolkingshelften tegen elkaar uit te spelen, wat des te gemakkelijker kan, omdat deze tegenstelling niet alleen ethnisch- doch sociaal is: Maleise achterlijke boerenmassa, feodaliteit en administratieve bourgeoisie naast en tegenover Chinese arbeiders, middenstand en bourgeoisie. Hierbij gaan we dan nog niet eens in op de Indiase arbeiders. Wij brengen even in de herinnering, dat de communistische guerrillastrijd indertijd praktisch kon worden uitgeschakeld, omdat zij geen contact kon maken met de Maleise boerenbevolking.

MALEISIË kwam tot stand, het is bekend, onder Engelse imperialistische druk, door een koehandel tussen de "Tjongkoe" Abdoel Rahman, leider der coalitieregering van Malaya (UMNO-MCA-MIA) van de drie grote burgerlijke nationaliteitspartijen; resp. dus de Maleise- Chinese- en Indiase. Daarnaast de burgerlijke PAP-regering van Singapore onder leiding van Lee Kwan Yu; deze laatste had de reaktionaire steun van Rahman en de zijnen nodig tegen het Singaporese Proletariaat. Hij moest daartoe de gevaarlijke linkse Oppositie van de Barisan Sosialis zeer handhandig onderdrukken, door middel van vele arrestaties en een praktische stemmingvervalsing.

Het resultaat was overigens niet dat er grote harmonie tussen Malaya en Singapore ontstond: alle burgerlijke en feodale kringen in Kuala Lumpur en Malaya in het algemeen blijven doodsbenuwd voor Chinees overwicht en vooral voor het Chinese Proletariaat in Singapore. En zelfs de gezeten Chinese bourgeoisie van Malakka die georganiseerd is in de coalitiepartij MCA staat wantrouwig tegenover het

kleinburgerlijk gedoe van de PAP onder leiding van Lee Kwan Yu (onder de druk der massa's) in het hoger ontwikkelde Singapore. Dat kwam tot uiting in de belastingmaatregelen van de Maleisische minister van financiën, de millionair en MCA-er Tan Siew Sin, die speciaal de loontrekkenden en de handel, i.h.b. die in Singapore, treft. De bijbedoeling was, om de in Singapore regerende PAP te benadelen, ook door de hele economie van die stad te verzwakken en zo de MCA in Singapore omhoog te helpen.

Hoe moeilijk de PAP het ook heeft, de Barisan Sosialis is er de laatste tijd echter niet in geslaagd om zichtbaar grote successen te boeken, hoewel het moeilijk is, om precieze gegevens te krijgen over de situatie. Volmaakte rust is er echter niet te verwachten. Zelfs niet in Malakka zelf. Begin februari demonstreerde in Kuala Lumpur een 1000-tal jongeren van het "Socialistische Front", een coalitie van oppositionele partijen, waarbij de ruiten van het gebouw van de Amerikaanse voorlichtingsdienst sneuvelden. Nadat de Maleisische regering de leiders van de oppositionele partijen had gearresteerd, het feit waartegen de betoging gericht was, had ze kort voordien ook voor een aantal staten van Malakka de "staat van gevaar voor de openbare orde" afgekondigd. Het belangrijke van deze feiten ligt niet in de omvang van het front. Het is slechts met 2 man in het 104 zetels tellende parlement van de Federatie vertegenwoordigd. Het zit meer in het feit, dat deze kleine beweging, die zich van het begin af tegen het samengaan met Singapore en tegen de vorming van Maleisië heeft verzet, dwars tegen de officiële, chauvinistisch-reaktionaire hetze tegen Indonesië (waarmee Kuala Lumpur nu in een soort van formele oorlog is verwickeld) zijn juiste strijd voert. Het zet en kans ziet, de regering in een zo verre gaande staat van zenuwachtigheid te brengen.

Het meest succesvol was de strijd tegen Maleisië in BRUNEI, dat zich buiten de federatie heeft weten te houden met steun van Indonesië.

Doorslaggevens zijn en blijven de ontwikkelingen in Indonesië voor de toekomst van Maleisië. Een enkele opmerking hierover. We gaan ditmaal ook niet uitvoerig op de buitenlandse politiek van Indonesië in. We stippen in het voorbijgaan alleen maar even aan, dat de anti-Maleisische, d.w.z. anti-imperialistische strijd van de Indonesische regering mede gevoerd wordt onder druk van onderop en ook het karakter van een afleidingsmanoeuvre heeft in verband met de slechte economische toekomst. Bovendien wensen Soekarno en de zijnen in een minder door het Imperialisme beheerst Zuid Oost Azië dan nu het geval is, in de vorm van MAPHILINDO een grote Maleise federatie die een Indonesische invloedssfeer zal zijn te ontwikkelen. Maphilindo zou omvatten: Indonesië, het huidige Maleisië, Brunei en de Filippijnen. Deze zou tegelijkertijd een stuwdam zijn tegen de groeiende invloed van China en van het communisme in het algemeen. Waarmee niet in strijd hoeft te zijn, dat er allerhartelijkste relaties tussen Djakarta en Peking bestaan. Sukarno kan het zich niet permitteren, dergelijke relaties alleen aan de PKI over te laten. Het hele voortbestaan van de Indonesische bourgeoisie is afhankelijk van uiterst behendig buitenlands en binnenlands evenwichtsspel. Dit spel behoeft de bescherming van een rookgordijn van revolutionaire frasen die de PKI de ideologische pas moeten afsnijden.

De strijd tegen Maleisië is door Sukarno als een dankbaar geschenk aanvaard om dit spel nog een tijdlang voort te kunnen zetten. De scherpte van die strijd en het gewelddadige karakter ervan zijn een concessie aan de PKI. Doch de regering en het leger hebben kans gezien, om, net als bij de strijd voor de integratie van Irian Barat, de strijd in eigen hand en uit die van de PKI te houden. Daarnaast heeft men ook, mede via ministerszetels, deze partij voor het wankelende regeringsbeleid medeverantwoordelijk gemaakt.

Men was te zwak om de PKI te dwingen om zich in een nationalistische eenheids-

beweging op te lossen. Ook het minstens even gevaarlijke streven om de SOBSI, de kommunistische vakbondscentrale, te breken door middel van een concurrerende instelling, die met uitdelingen van rijst en kleren leden kocht, is mislukt.

De communistische beweging is zo ontzaglijk sterk, dat zij alleen verzwakt kan worden door een frontale gewelddadige aanval van het leger, die ééns zal komen, al probeert de PKI-leiding hem telkens uit te stellen door een uiterste aan opportunisme te demonstreren. Zo wordt Sukarno als nationale heilige volstrekt ontzien, zijn doelen zijn die der PKI. Belangrijke redevoeringen van hem vindt men terug in brochures van de Communistische Partij Indonesië. Zij oefent hoogstens druk uit op Sukarno en de linkervleugel van de bourgeoisie om de PKI tegen het leger te helpen beschermen en om een hardere anti-imperialistische politiek door te zetten.

Deze harde anti-imperialistische en antimaleisische politiek is evenwel ook voor de "Chinese" PKI-leiding tevens afleidingstaktiek. Er moet toch iets gedaan worden met de revolutionaire energie. Er moet toch een zekere compensatie zijn voor het uitblijven van degelijke successen in de binnenlandse strijd van het proletariaat, op materieel en ander gebied. De arbeiders kunnen toch niet worden zoethouden met de verheffing van 2 PKI-leden van halve tot hele ministers... Evenmin als de kleine boeren tevreden kunnen worden gesteld met de armzalige landhervorming, die in wezen de hadji's en andere middelgrote en relatief grote grondbezitters ontziet. En ook defensieve successen zoals het afslaan van anticommunistische concentraties zoals indertijd de Democratische Liga (ex-Masjumi en ex-PSI, Partai Sosialis Indonesia, rechts sociaaldemokratisch) en nu de Sukarnistische beweging, kunnen moeilijk de wanverhouding verbloemen, die er bestaat tussen de macht van de PKI en de concrete resultaten van de strijd. Het is dan ook niet te verwonderen, dat er zich een groot stuk chaotische onofficiële strijd afspeelt, b.v. in Oost-Java, tussen communisten en kleinburgerlijke Islamieten, op plaatselijk niveau.

Ééns zal echter de dag aanbreken, dat er zowel voor de bourgeoisie als het leger, als voor PKI-leider Aidit en de zijnen, er geen Irian Barats en geen Maleisië's meer zullen zijn, om de systematische en frontale klassenstrijd uit de weg te kunnen gaan.

(Een volgende maal hopen wij verder te kunnen ingaan op de binnenlandse verhoudingen in Indonesië, de Sukarnistische Beweging, de opheffing van de Partai MURBA, de "sanering" van de Pers, enzovoort).

K R O M O .

BERICHT UIT DE BOUW.

Tegen de aanvankelijke verwachting in is nu toch de Bouwvak-CAO praktisch een feit geworden. Op enkele ondergeschikte punten na hebben de onderhandelaars een akkoord bereikt. Of de bouwvakkers het er mee eens zijn, is een ander ding waar we direct nog iets over zullen zeggen.

Nadat de bouwpatroons de onderhandelingen feitelijk hebben gesaboteerd, moesten deze er op het laatste nippertje met alle geweld doorgedrukt worden. En de erkende bonden hebben hier - zij het onder veel ach-en-woe-geroep -, naar weer aan meegewerkt terwille van de rust, het "algemeen belang" en meer van deze schenerige dingen. Wat is nu de belangrijkste eis geweest die ter tafel kwam en wat is hiervan terecht gekomen? Hoewel dit niet voor het gehele land geldt, maar voornamelijk in de z.g. knelgebieden -d.w.z. die delen van het land waar de arbeiders het meest op hun poot spelen - is dit de eis van het afschaffen van het tariefplafond. Omdat dit de bouwvakkers het mogelijk kan maken een hoger inkomen te bereiken zonder dat de patroons iedere keer maar weer bezweren dat ze in conflict komen met de looncontrôledienst.

Toch moeten we met deze eis heel voorzichtig zijn, want in feite is het een rookgordijn. In de praktijk is het immers zo, dat juist in de knelgebieden de 35% tariefregeling gebruikt wordt om het loon de hoogte in te brengen zonder dat er in feite in tarief gewerkt wordt. Want waar het tarief-systeem naar de letter wordt toegepast, is dit een jaagsysteem waar we juist vanaf moeten. Een betere eis is dus de uurloon-verhoging. Helaas hebben de onderhandelaars genoeg genomen met slechts 5% waar dan nog de ruim 2% AOW-compensatie af moet.

Het is van groot belang dat het uurloon zo hoog mogelijk ligt ook al in verband met verschillende uitkeringen, zoals ziekte- en vorstverlet, en werkeloosheid. Het is toch belachelijk dat het uurloon voor de hoogste groep nog maar f2,55 gaat bedragen. Dit moet dan worden opgevijseld door 4 uurcompensaties en 5 of 6 andere bijlagen of vergoedingen. Het is duidelijk dat in een tijd van minder werkgelegenheid het eerst een aanslag wordt gepleegd op deze min of meer losse vergoedingen. Toch zal het ook wel duidelijk zijn dat een loonsverhoging alleen maar van blijvend belang kan zijn als deze beschermd wordt door een regeling, waarbij het loon automatisch de hoogte in gaat met het stijgen van de prijzen, d.w.z.: een glijdende loonschaal onder contrôle van de vakbeweging. Slechts dan kan een loonsverhoging werkelijk vooruitgang betekenen.

Nu blijft het alleen maar achter de prijzen aanrennen, die immers al de hoogte ingegaan zijn voor er van loonsverhoging sprake was.

Een belangrijke eis voor de bouwvakker is verder nog de vorstverletregeling waar nu na jaren praten nog geen bevredigende oplossing voor is gevonden. Over een aantal minder belangrijke punten is men het min of meer eens geworden. Dan is er nog een zeer belangrijke eis die de bouwvakker na aan het hart ligt en dat is de werktijdverkorting. Deze eis maar helemaal niet ter tafel gelegd, omdat het niet haalbaar zou zijn en de openbare mening er tegen zou zijn i.v.m. de woningschaarste. Een armzaliger argument is nauwelijks denkbaar. Want wat gebeurt er in de noordelijke provincies, waar een aantal bouwvakkers werkeloos

lang door de linkse minderheid geëist werd het recht van tendens te herstellen. De linkse oppositie beriep zich daarbij op de praktijk in de Russische communistische partij ten tijde van Lenin!

Interessant is bovendien dat het congres met een grote meerderheid van stemmen van de L'Humanité, het Franse partijblad, eiste dat het een rectificatie zou opnemen van een onjuist bericht over een bepaald voorstel van vier linkse leden. Dit betekent dat ook de studenten die uiteindelijk (uit angst afbreuk te doen aan de "eenheid"?) tegen het recht van tendens stemden, toch niet meer bereid zijn de PCF-leiding in alles te volgen.

Aan het slot van het congres sprak Roland Leroy, een lid van het politiek bureau van de PCF. Hij zei dat de "reactinaire kranten" zich vergisten; het was niet de PCF die de studenten onder controle had gekregen, het waren de studenten zelf geweest die de orde hersteld hadden. Hoe groot de angst is bij de bureaucraten van de PCF voor de stellingen van de linker vleugel der studenten, bleek wel uit de felheid waarmee hij de aanhangers van het recht op tendens bestreed en hen zelfs anti-leninisme verweet. Zijn rede werd overigens herhaaldelijk onderbroken door uitroepen als "Stalin" en "leugenaar"; de linker vleugel gaf zich niet gewonnen en zal in de toekomst zonder twijfel haar strijd voortzetten. Een aftredend leider van het bureau die tot de pro-Italiaanse fractie behoorde, verklaarde aan een redacteur van Le Monde: "Het kan nog twee jaar duren. Dan zal een groot deel van de huidige meerderheid de opvattingen, die wij nu hebben, innemen.

Ook ik was, toen ik lid werd van de UWC, een trouw aanhanger van de partij". In ieder geval: zover is het nog niet. De stalinistische methoden vieren op het ogenblik weer hoogtij in de leiding van de UEC. Men is zelfs zover gegaan de boekwinkel van het blad Clarté te "zuiveren": De nieuwe leiding heeft de oude nummers van het blad, waarin o.a. een open brief aan de leiding van het centraal comité stond verwijderd. De zelfde weg gingen boeken van Mao Tse Toeng, Gramsci (een van de oprichters van de Italiaanse CP en gestorven in een fascistische gevangenis.), Togliatti en Italiaanse kranten die voordien in de boekwinkel te koop waren.

Destalinisatie vindt plaats, door allerlei op- en neergangsbewegingen heen, ook al verloopt ze niet altijd zo snel als velen zouden wensen.

(vervolg Bericht uit de bouw)

Het zou goed zijn als de bouwvakkers op de zelfde manier als de vrije zaterdag tot stand gebracht is, maatregelen zouden treffen die de werktijd bekorten tot 8½ uur.

De praktijk is toch, dat als de arbeiders vastbesloten een maatregel treffen deze later wel in de CAO wordt opgenomen, zeker als men er maatschappelijk gezien aan toe is.

Met een niet aflatende hardnekkigheid moet men dus in actie gaan voor werktijd-verkorting, vooral nu de CAO zo weinig waardevols heeft gebracht.

Voor de glijdende loonschaal .

Voor de 8½ werkdag .

Henk de Vries.